

менно мѣсто е занимало въ лжжовната литература богомилството. Ние ще да захванеме съ оние памѣтници, въ които свжрзката не е до толкова видна, и послѣ ще да преминеме при оние факти изъ тая литература, които явно принадлежатъ на богомилството. Но да напомниме още единъ пжтъ на читателтъ, че ако и да са ползуваме тука и съ руските ржкописи, но ние ще да имаме дѣло съ оние памѣтници, които сж несжмвѣнно южно-славянски, и че, по причина на указанните отъ насъ литературни свжрзски, въ тие памѣтници са разкрива предъ насъ народната религиозна поезия не само на бжлгарете и богомилите, но и на цѣлото православно славянство изъ стариятъ периодъ, въ който народната масса до самото 18-то столѣтие е била твжрде привязана за лжжовната литература.

Въ индексътъ между друго са упомивава една книга подъ заглавие: *Вопросы Иоанна Богослова, что вопросы Господа на горѣ Елеонствѣ*¹⁰⁾. Тие вопросы, които сж извѣстни по руските, повечето пжти нови списки, са касаятъ антихристътъ и второто христово пришествие и, като земеме предъ видъ множество доказателства, сжставляватъ источникъ на лжжовните богомилски сказания. Да забѣлѣжиме най-напредъ, че тоя апокрифъ принадлежи въ числото на оние, които въ статията за лжжовните книги сж притурени вече отъ славянска редакция и не намиратъ са въ гржцкиятъ индексъ, който ѝ е служилъ за основание. Ако гржцкиятъ индексъ не упомѣнува за тоя апокрифъ, който е важенъ по своето еретическо сждржание, то това може

¹⁰⁾ Издадени у Тихонравова въ неговите „Отречен. книги,“ 2, стр. 174—112. Г. Буслаевъ е размѣсилъ „Вопросите“ съ „Бесѣдата на трите свѣтителя“ („Очерки,“ 2, стр. 31).